

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

01 Şubat 2013

Sayı: 176

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Kürt sorunu yine gündemde Çözüm Kürt ve Türk emekçilerin ortak mücadelesinde

Yaz boyunca başbakan, BDP milletvekillerini, dokunulmazlıklarının kaldırılması ile tehdit etti. İdamın geri gelmesinden bahsetti, astı kesti. Şimdi BDP milletvekillerine özel izin verip Öcalan'la görüşmelerine önyak oldu. Başbakan her zaman olduğu gibi gerçek düşüncelerini ve hedeflerini açıklamıyor; zorbalığı, kandırmacayı, göz boyamayı, dediğinin tersini yapmayı siyaset haline getirmiş. Kürt halkının taleplerinin karşılanmasına da bu şekilde yaklaşıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığı kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Öcalan'la görüşmem diyor, kendi emrindeki devlet görevlileri görüşüyor. Öcalan'ın koşulları değişmez diyor, ertesi gün gazeteler koşullarının iyileştirildiğini yazıyor. Terörle her zaman mücadele edeceğiz diyor, sınırın dışına çıkmak isterlerse askeri operasyonları durdurma talimatı veriyor. Kürt sorunu yoktur diyor ardından da Kürt kardeşlerime en çok ben hak verdim diyor.

Bu çelişkili açıklamalar ve uygulamalar, bilinçli olarak yapılıyor. Başbakan, farklı kesimlerin, sadece kendine uygun mesajı alacağını biliyor. Milliyetçi duygulara kapılmış biri "terörle mücadele" hakkında söylediklerinin ilk kısmını dinleyip gerisini dikkate almıyor. Kürtler ise sözün ikinci kısmının kendilerine söylendiğini biliyor. İşte böylece "olmayan" "Kürt sorunu" mehter yürüyüşüyle çözülüyor.

Kışı kar altında geçiren, çocuğunu okutamayan, hastasını tedavi ettiremeyen, karnını gerektiği gibi doyuramayan kürdün sorununu çözmek için aceleye ne gerek var! Cumhuriyetin başından beri hatta Osmanlı'dan beri zaten benzer durumda değil mi?

Eskiden devlete "isyan"ettiği için Kürdün sorunu aceleye gelmezdi şimdi ise "uslu" durup durmayacağını görmek için aceleye gerek görülüyor. Türkler, tüm kibirleriyle Kürtleri imtihan ediyor. Fransa'da öldürülen üç PKK militanının cenaze törenleri bu imtihan için bahane oldu. Basın, ağız birliği içinde Kürtlerin "uslu" durup durmadığını kontrol etti. Bu aşağılayıcı durumun acı tarafı BDP yöneticilerinin de bu fırsatı değerlendirerek, onlara yetki verildiğinde kendi kitlelerini kontrol altında tutacaklarına dair garanti vermeleridir. Oysa bu güne kadar, Kürt illerindeki bütün olayların polisin saldırgan tutumu nedeniyle yaşandığı gerçeğini açıklıyorlardı. Böylece kendilerini yalanladılar.

Bu durum BDP yöneticilerinin talepleri ve mücadele yöntemleri ile Kürt halkının talepleri ve izlemesi gereken mücadele yolunun farklılığının da göstergesi.

Türk burjuvazisi uzun bir süredir, Kürt sorunun barışçı yoldan çözülmesini istiyor. Çünkü Ortadoğu'da ve Kafkaslar'daki artan çıkarları bunu gerektiriyor. Bugün en büyük Kürt partisi olan ve güçlü bir iktidarı, geniş kitlelerin desteğini hala elinde tutan, medya ve derneklerin yürüttüğü kampanya ile kendine olan desteği arttıran AKP, bunu başarmaya en çok yaklaşan iktidar gibi görünüyor. Belli ki burjuvazinin çözüm yönünde hükümet üzerindeki baskısı artıyor.

Bu ortamda yapılması gereken, talepler için hükümeti geriletecek ortak mücadele yolu izlemektir. BTP yöneticilerinin yaptığı gibi "uslu" olmak ve masa başında verilen kırıntılarla yetinmek değil. Çünkü hükümet gibi esas iktidar sahibi olan Türk burjuvazisi de Kürtleri birkaç kırıntıyla susturmak istiyor.

Kürt ve Türk işçiler, emekçiler her yerde birlikte çalışıyor, birlikte yaşıyor. Kürt halkı için ekonomik, demokratik ve sosyal talepler için verilecek bir mücadeledeki her kazanım, herkese rahat bir nefes aldıracaktır. (01.02.2011)

Emekçinin Gündemi

Vergi sistemi ile ilgili palavralar

Hükümet çevrelerinden “zenginlerin vergileri artırılabacak” şeklinde söylenti çıkmıştı. Ekonomi bakanı Ali Babacan, Davos’ta yaptığı bir açıklama ile zenginleri kesinlikle üzmeyeceklerini, “vergi oranlarını artırma niyetimiz yok. Serveti çok olandan yüksek vergi almak kendimizi vurmaktır” dedi. Türkiye’de kayıt dışılığın hala devam ettiğine dikkat çekti ve “özellikle yüksek geliri olan,

kimin vergi kaçırdığını” tespit edip gerekenleri yapmıyor. Devletin harcamalarını bu paralarla niçin karşılamıyor da esas yükü emekçilere ve dar gelirlilere yüklüyor?
İşçi marşı
“enternasyonal’ın” da belirttiği gibi “vergiler yoksulların kanını emiyor.”
Bilindiği gibi vergi gelirlerinin toplamı dolaylı vergiler, artı dolaysız vergiler ve

zenginlerden de toplam 36 lira KDV alınır.

Asgari ücret civarında ücret alanlar (ki ücretlilerin çoğu bu konumda) için 36 lira önemli bir miktar iken zenginler için bu bir hiçtir!

Tablodaki rakamlardan da görülebileceği gibi Türkiye, en düşük vergi yüküne sahip ülke ve vergilerin ağırlıklı olarak da dolaylı vergilere dayandığı bir ülke olduğu için vergi adaletini

2011 OCDE Rakamları

Ülke	Toplam vergi gelirleri / GSMH (%)	Dolaysız vergiler/ Toplam vergiler (%)	Dolaylı vergiler/ Toplam vergiler (%)
İsviçre	28.5	53	22.5
Norveç	31.1	51.5	26.4
Danimarka	48.1	65.1	31.9
Türkiye	25	27.8	65.1

şu veya bu şekilde vergi ödemeyen veya vergi kaçırarak, vergiden kaçınan kişilerin üzerine biraz daha ciddi şekilde gitmek ve vergi mevzuatıyla da bu denetimleri daha kolay yapılabile hale getirmek... Yoksa geliri yüksek olandan ya da serveti çok olandan daha fazla vergi alacağız diye bunun oranlarını değiştirecek yapma gibi bir yaklaşım kesinlikle söz konusu değil”.

Her şeyden önce eğer “gerçek sorun” vergi vermeyenler ve/veya vergi kaçırarak ise AKP 10 yıldan fazla bir zamandan beri iktidarda ve mecliste tek başına çoğunluğa sahip, yasama yürütme organları emrine amade. Tüm bu güçleri ve olanakları seferber edip “kimin vergi vermediğini veya

sosyal güvenlik primlerinden oluşuyor. Dolaysız vergiler gelir, kazanç ya da servet üzerinden alınır. Dolaysız vergiler ise bir işlem üzerinden alınan vergilerdir, KDV ve ÖTV bunun en tipik örnekleridir.

Türkiye gibi vahşi kapitalizmin hüküm sürdüğü ülkelerde en büyük ve en adaletsiz vergi yükü dolaylı vergilerdir. Dolaylı vergiler herkesten eşit oranda alınır. Örneğin istisnasız bütün mal ve hizmetlerden yararlanan zengin ya da fakir herkesten aynı oranda alınır. Yani fiyatı 200 TL olan bir üründen yüzde 18’lik bir KDV alındığında asgari ücretten veya 800-900 lira civarında ücret alan bir emekçiden de ayda yüz binlerce lira geliri olan

sağlamaktan çok uzak bir vergi yapısına sahiptir.

Ayrıca sosyal güvenlik kesintilerini katmadan sadece dolaylı ve dolaysız vergilerin oranlarına baktığımızda 2011 yılı itibarıyla Türkiye’de dolaysız vergilerin payı yüzde 32.4 ve dolaylı vergilerin payı ise yüzde 67.6 olarak ortaya çıkıyor.

Yani uzun lafın kısası Türkiye’deki vergi sistemi burjuva devletleri arasında en adaletsiz yapıya sahip ve bu açıdan bile emekçiler ve dar gelirliler için bu sömürü düzeninde bir iyileştirme beklemek, ölü gözünden yaş beklemek gibi bir şeydir!
(30.01.2013)

İşçileri öldüren yasalar değil patronlar

Kozlu'da bir maden ocağında bu kez de metan gazı patlaması nedeniyle 11 işçi öldü. Her zamanki gibi mühendis ve şef 6 kişi gözaltına alındı. Ancak burjuva medyasının "işletmecilik hatası" dediği bin bir tane dalavere olduğu ortaya çıktı.

Devlete taşeron olarak maden ocağını işleten taşeron firma, madencilik iş kolundan değil. Hem meclis denetleme raporu hem de Taşkömürü Kurumunun raporları, bu firmanın işine son verilmesi gerektiğini bir yıl önce tespit etmiş. Fakat firma, kısa bir süre önce maden iş kolunda olduğunu tescilletmek için Çalışma Bakanlığı'na başvurmuş. Ayrıca uzun zamandır daha az sigorta primi ödemek için maden işçilerini SGK'ya çaycı, temizlikçi gibi gösterdiği de ortaya çıktı.

Kozlu bölgesindeki maden ocaklarında sürekli kaza oluyor. 2010'da göçük sonucu 30 işçi ölmüştü. Ölümünün ardından da Çalışma Bakanı "güzel öldüler" başbakan "madencilerin kaderi" demişti. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün raporuna göre Türkiye madenci ölümlerinde Avrupa'da birinci. Geçen yıl yalnızca maden ocaklarında 81, tüm iş kollarındaysa 878 işçi öldü.

Maden ocağını işleten firmanın taşeron olması sebebiyle bakan, taşeron sistemi ile ilgili düzenleme yapılacağını bildirdi.

Daha önce de güya işçilerin yararına sendikalar yasası değiştirildi. Yasa uygulanır uygulanmaz, sağlık iş kolunda, hastanelerde çalışan 10 bini aşkın taşeron işçi bir anda

sendikası kaldı. Çünkü taşeronlar, yasanın verdiği yetkiyle "iş kolu" seçtiler: Kimi inşaat, kimi hizmet, kimi ulaştırma gibi iş kollarını seçtiği için Sağlık-İş'te daha önce örgütlenmiş olan işçilerin üyelikleri düştü. Duruma tepki gösteren sağlık çalışanları, hastanelerde protesto yürüyüşleri yapıyor.

Çalışma Bakanlığı, İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı

Yasasını da taşeron sistemini düzenleyeceği iddiası ile çıkardı. Bakan "işçiler artık kendini daha güvende ... işçileri kaderlerine teslim etmeyeceğiz" demişti. Hatta televizyonda reklam bile yaptılar. Ancak taşeron işçileri ölmeye devam ediyor.

Şimdi de taşeron sistemini düzenleyeceğiz diyerek suçu işçilere yükleyip patronların, "işçi ölümü" gibi yaşadıkları sorunları çözecek düzenlemeler yapmayı hedefliyorlar. Yani işçiler için

zaten beterin beteri olan taşeron sistemi daha da kötü olacak.

En iyi patron temsilcisi olan AKP'den bir şey beklemek boşuna. Eğri cetvelden doğru çizgi çıkmaz. Eğer AKP bir şey yapmak isteseydi on bir yıldır zaten yapardı.

Öte yandan iş kazaları yalnızca taşeron şirketlerde olmuyor. Gaziantep'te 9 işçinin öldüğü, 13 işçinin ağır yaralandığı patlamada olduğu gibi. Fabrikada 2 tonluk asit kazanının kullanıldığı belirtilerek işçilerin 5 tonluk asit kazanı kullanılması gerektiğine ilişkin uyarılarının dikkate alınmadığı ortaya çıktı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, fabrikanın, patlamanın olduğu yere yeni taşındığını küçük bir işyeri iken bir yılda büyüdüğünü ve iş sağlığı güvenliği konusunda sabıkalı olduğunu belirtti. 2011 yılında iki kez teftiş görmüş, idari para cezasına çarptırılmış.

Genel olarak bakıldığında Antep'te kayıtdışı çalıştırma oranı %47 düzeyinde. Hatta bu oran, mevsimsel olarak %60'a kadar çıkıyor. Buna karşılık

sendikalaşma oranıysa özel sektörde %1,5 kamuda ise %4 civarında. Öte yandan Antep'teki sanayi bölgelerinde neredeyse her iki işçiden biri sigortasız çalıştırılıyor.

Taşeron sistemi sorunun bir parçası ama asıl kaynağı değil. Sorunun asıl kaynağı patronların doymak bilmez kâr hırsları. İşçi ölümleri yasayla değil, işçilerin mücadelesiyle durdurulabilir. Bu da işçilerin çok oldukları, güçlü oldukları bilinciyle mücadele etmesinden geçiyor. (01.02.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçiler hala neden seyirci

İşyerinde her birim taşeron şirketlerle iş yaparken taşeron işçileri hem düşük ücretli, sendikasız çalışıyor hem de ücretleri zamanında ödenmiyor. Keyfi çalışmalara ise hiç kimse müdahale etmiyor yani keyfiyet devam ediyor.

İşçiler taşeron firmaların hangi dalaveralarla hangi ayak oyunlarıyla nasıl değiştiğini ve sendikanın bilinçli olarak neden tavır sergilemediğini işçiler kendi aralarında tartışıp duruyorlar. İşyerinde buna benzer birçok soruna yanıt aranırken şimdi de sendika şube yönetiminin içindeki tartışmalar çıktı. Bu tartışmalar işçilere zerre kadar yarar getirecek tartışmalar değil. Bir anlamda sendika bürokratları arasındaki koltuk ilişkileri. İşçiler de ister istemez kendi içlerinde bilinçsizce tartışacaklar.

Halbuki sendikanın genel başkanı kongreye bizzat müdahale etmişti. İşvereni üzmeyecek ve onun isteğine göre yönetim seçilecek. Kongrede delege listesine nasıl müdahale edildiğini işçiler çok iyi biliyor. Yine işçiler sadece işyerinde temsilci adayları olduklarını açıkladıklarında ne baskılarla karşılaştıklarını ve sürüldüklerini işçiler daha unutmadı.

İşçiler hep "işyerinde ve temsilcilerin, sendikacıların yanında konuşmayın. Gidip "işçi bize soru sordu" diye işverene ispiyon ediyorlar" diyorlar. Cep telefonlarıyla işçilerin seslerini kaydedip işverene dinletiyorlar. Böyle bir sendikaya "devrimci" demek ayrı bir saygısızlıktır.

Şimdi ne yapalım? Elimizi nereye atsak orası kırılıyor. İşçiler ciddi güvensizlik içinde. Tüm bu sendika bürokratlarına rağmen işçiler yeri ve gereği gördükleri zaman mücadelesini geri adım atmamıştır. Tarikte örnekleri çok. Şube başkanını seçtirenler, şube başkanı gibi 20 yıldır aynı anlayışın evlatları. Bu fotoğraf işçilere iyi anlatılmalı. Yani yönetimin yalanına herkesin karnı tok. Haydi, başka kapıya! Her olumsuzluğa karşı işçilere neden seyirci kalıyor sorusunun cevabı ise işsizlik, örgütsüzlük, öndersizlik, partisizliktir. (19.01.2013)

Gıda

Sözleşme devam ediyor

İşbaşı yapmamızdan üç gün sonra, sendikacılar, iki gün sonra iş yerinde delege seçimi yapılacağını duyurdular. Birçok işçi, seçimin neden yeni yıl tatili döneminde yapılmadığını sordu. Sendikacıların cevabı, yasal süreci üç gün önce öğrendikleri oldu.

Bazı işçiler, sendikacıların listesine alternatif liste çıkarmayı aralarında tartıştılar. Fakat bir liste oluşturmak mümkün olmadı. Bunun üzerine seçimde boş oy atarak tepki gösterme kararı alındı. Açıklanan seçim sonucuna göre 436 oy kullanıldı, 34 geçersiz, 5 boş oy vardı ve sendikanın listesi kazanmış oldu. Birçok işçi boş oyu, listenin üstüne çarpı koyarak gerçekleştirdiği için geçersiz oyların bir kısmı da protesto oylarıydı.

Her şeye karşın açıklanan rakamlar gerçekleri anlatmıyor. Çünkü üye sayısı 850'nin üstünde, işçinin yarısı oy

kullanmamış veya kullanamamışken, seçim ne işe yarar? Aslında sadece işçinin sendikaya güvensizliğini gösterir.

Seçim sonrasında temsilciler, sözleşme taslağını açıkladılar. Bu, fabrika tarihinde bir ilkti. İşçilerin bir kazanımı aslında. Taslağa göre seyyanen 200 lira + %15 zam teklifi yapıldı. Bu zamma göre en düşük ücret 1.035 liradan 1.420 liraya çıkar ki işçiler için iyi bir miktar. Bazı işçiler, bu zammı almada güvensizlik belirtirken bazıları en az 300 liralık sınırı tekrarladılar. Bu zammı alamayız diyerek güvensizlik belirten işçiler var. Oysa bizler, bu paranın çok daha fazlasını hak ediyoruz.

İlk görüşme yapıldı ama sonuç çıkmadı. İkinci görüşmeden sonra sendikacılar, patronun teklifi "uçuk" bulduğunu söylediler. İşçiler, 300 liranın altına razı olmadıklarını, gereken neyse yapacaklarını tekrarladılar. Bir işçi, sonraki görüşmede, "15 yıllık işçinin brüt 1.035 liraya çalışmasını uçuk buluyor muymuş" diye patrona sorulmasını istedi.

Herkesin morali yerinde ve isteklerinin arkasında duruyor. Sendikacılar ise patron ile işçiler arasında sıkışmış durumda. (Bir işçi)

Patrondan kocaman bir teşekkür!

Yeni yıla girerken çok fazla çalıştırdılar, daha çok para kazandılar. Yeni yıl geçti patronların yüzü güldü. Ocak ayının ikinci haftasında panoya bir yazı yapıştırıldı. Herkesin okumasını söylediler. Biz de okuduk. Çok iyi çalışmışız, çok başarılı olmuşuz. Bu başarıdan

dolayı hepimize kocaman bir teşekkür ediyor patron.

Gelelim işçilerin durumuna. Ayın 10'u geldi, hala maaş bekliyoruz. Şef müdüre soru bugün para var mı diye. Müdürün cevabı yok. Arkadaşın biri güldü: "Para panoda, koskocaman bir teşekkür etmiş. Bize yeter de artar bile" dedi.

Duyduğumuza göre herkese çok çalıştığımız için fazla iş yaptığımız için prime benzer ek ödeme yapılacaktı. Bekliyoruz. Geçen sene kimine 30 kimine 50 lira verildi. Bu sene ne kadar olacak bilmiyoruz. Herkes onu bekliyor. Ama bu ay zamlı çalışıyoruz. Ne kadar zam verilecek bilmiyoruz. Arkadaşlar 30 lira bekliyor. 12 ay için ne kadar zam alacağız? Bu önemli. Birlik olup zamlarımızı konuşalım. Esas haklarımızı konuşalım. İşçiler bunu doğru buluyorlar ama korkuyorlar. Birlik olursak korkmamıza gerek yok. O zaman patron korkar. (01.02.2013)

Şişecam işçileri yol gösterdi

Şişecam işçilerinin 14 günlük direnişi zaferle sonuçlandı.

Şişecam işvereni, Topkapı'daki fabrikayı kapatıp işçileri asgari ücretle Eskişehir'de yeni kurulan fabrikaya nakletmek istemişti. İşçilerse ancak haklarıyla birlikte gidebileceklerini söylemişlerdi. Aksi taktirde şişecam işçileri emeklilik dahil birçok hak kaybına uğrayacaktı.

İşçiler önce yürüyüş yaptılar ardından da Topkapı'daki makine parkının işveren

tarafından Eskişehir'e götürülmesini engellemek için fabrikayı işgal ettiler. Bu arada Şişecam'a bağlı diğer fabrikalardaki işçiler de fazla mesaiye kalmayarak yani üretimi durdurarak dayanışma gösterdiler ve işvereni zorda bıraktılar. Öte yandan direnişteki işçiler eşleri, çocukları ile birlikte polise dirediler.

14 günlük direniş sonucu Şişecam işçileri haklarını aldı...

Çeşitli sendikal ve siyasi örgütlerin şişecam işçilerine destek verdiğini göz ardı etmesek de işverenin geri adım atmasındaki en büyük faktör işçilerin kararlı mücadelesiydi.

Yapılan anlaşma sonucu işçiler büyük ölçüde mevcut haklarıyla diğer fabrikalarda çalışmaya başlayacaklar.

Şişecam işçileri, işçiler kararlı olduğunda ve mücadelelerini kararlı bir şekilde yürüttüklerinde patronun yapacak hiçbir şeyi olmadığını bir kez daha göstermiş oldular. (31.01.2013)

Türk ulusu Kürt milleti

"Türk ulusuyla Kürt milliyetçiliğini bir gördüremezsiniz" diyen CHP milletvekili, kötü bir şey söylemediğine yemin ediyor.

Ulus ve millet kavramları günlük hayatta bir halkı anlatıyor. Ancak "ulus" ya da ulusunu sevmek veya diğer uluslarından

üstün görmek anlamında "ulusalcılık" kavramlarına olumlu bir anlam yüklenirken, "milliyetçilik" olumsuz anlamda kullanılıyor. Bu nedenle Kürt olsun, Türk olsun hiçbir milliyetçi, kendine milliyetçi demiyor, "ulusalci" diyor.

Bir de "ulus" devlet kurmuş milliyetler için kullanılıyor.

Türkiye'de kimlik tanımı yapılırken, herkes Türk kabul ediliyor. Bugün buna Türk ulusunu oluşturan Kürt, Çerkes, Laz, Boşnak milliyetler var denmesi eklendi. Yani Kürdüz ama Türk ulusuyuz, deniyor. Bir insanın etnik kökeni hem

Türk hem de Kürt olamaz. Öyleyse buradaki Türklük, diğer milliyetler gibi bir milliyet değil, devletin sahibi olarak bütün milliyetlerin üstündeymiş gibi bir anlamda kullanılıyor. İşte bu da basbayağı milliyetçiliktir. Hem de en çirkininden.

Milletvekili, kendini savunurken, Yugoslavya'yı örnek göstererek, sosyalist sistem çöktüğünde, ülkenin milliyetler mezarlığına döndüğünü söyledi. Böylece ulusları, kardeşçe bir arada yaşatan tek düzenin sosyalizm olduğunu da itiraf etmiş oldu. Bu düzende ulusçuluk ya da milliyetçilik, insanları bölüyor. (29.01.2013)

Siyasetin Gündemi

Revizyon değil nöbet değişimi

AKP hükümetleri döneminde 57 bakan değişikliği oldu. Eğer gerçekten bakan değişikliği ile bir şeyler değişseydi bu süre içerisinde önemli bir değişiklik olurdu.

Ancak bakanların uygulamalarında hiçbir iyileşme olmadı. Çünkü AKP hükümetinin programı belli. Bakanların bu programı uygulamaları dışında, eşe dosta, partililere kıyak çekmeyi saymazsak, görevleri yok.

Bu nedenle bakan değişikliği, başbakanın söylediği gibi “yenilenme” değil aksine yeniymiş gibi görünüp göz boyamadır.

Kitleler, yenilerden olumlu işler beklerken patronlar kendi programlarını uygulamaya devam edecek.

Nitekim medyada hangi bakanın hangi işi yapmaya geldiği de yazıldı. Başbakanın eski danışmanı, meclis eğitim komisyonu başkanı ve 4+4+4 sisteminin baş mimarı olan Eğitim Bakanı, devletin kasasından çıkıp patronların kasasına girecek olan 20 milyar dolarlık “Fatih” projesini halledecek.

Daha büyük rakamların konuşulduğu, yani devlete daha büyük “kazık” atılacağı ve sağlıkta özelleştirmenin son adımı “Şehir Hastaneleri” projesini, ilk konuşmasında “ben sadece son düzeltmeleri yapacağım” diyen sağlık bakanı halledecek.

İç İşleri bakanı ise “emir adamı” yani “emir kulu” olduğundan, açılıma göre düşünülmüş. Elbette 8 Mart kutlamasında kadınların ölesiye dövüldüğü, saçlarından yerlerde sürüklendiği dönemde İstanbul’da “emir kulu” olması fazla sorun edilmedi. Medya onu, halefinden daha demokratik bir tutumu olması nedeniyle Kürt açılımına uygun buldu.

Kültür bakanı ise birkaç heykelin estetik değeri ile ilgili olarak başbakanla zıt düşmüştü. Sanat, hükümette çok ciddi bir konu olmalı ki o koltuğa, başbakan, parti içindeki en yakın adamını getirdi!

Bu özgeçmişe sahip bakanlardan, toplum yararına bir şey beklememek lazım. Patron yanlısı siyasetler, sadece Türkiye’de değil dünyanın her yerinde toplumların her kademesinde gerileme meydana getirdi. Bu düzendeki toplum yararına tüm uygulamalar, işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle mümkün olmuştur. Bugün de aynısı geçerli. İşçi sınıfı, kendisinin ve toplumun yararına, sırtını dayayabileceği tek güç kendi örgütlü mücadelesidir. (27.01.2013)

Devletin zoru

20 yıl önce Mısır çarşısı girişindeki büfede bir patlama olmuştu. Birkaç gün sonra aralarında Pınar Selek’in de olduğu bir grup genç, bombaladıkları gerekçesiyle gözaltına alındı. 20 yıldır süren yargılamada, ölenlerin olduğu patlamanın bomba mı yoksa tüp patlaması mı olduğu belirlenemedi.

Pınar, hala tespit edilemeyen bir suçtan ötürü yargılanıyor. Bu süre içinde üç kez beraat etti, her seferinde devlet eliyle yeniden yargılandı. Son seferinde “bombanın tespit edilememesi suçun olmadığını göstermez” gerekçesiyle ağırlaştırılmış müebbet aldı.

Yani bomba olsun olmasın Pınar suçlu. Devletin ısrarı adalet için değil, Pınar’ın susturulması için. Çünkü Pınar, Türk kökenli olmasına rağmen Kürt ulusal mücadelesine destek veriyor, içinde yer alıyor. Bu nedenle hem kendisi hem de onu örnek alabileceklere gözdağı veriliyor.

1960’larda, CHP’de bakan iken “Türkiye’de Kürtler var ben de Kürdüm” diyen Şerafettin Elçi, 1970’lerde Kürtleri anlatan kitapları nedeniyle İsmail Beşikçi hapse atıldı. Şimdilerde Büşra Ersanlı ve Pınar Selek.

Sadece Kürt halkına dayanışma gösterenler değil işçi sınıfını sömürülen ve ezilenleri dile getirip savunanlar da benzer baskıyı görüyor. Çok sayıda haksız isten atılma, işkence davalarını takip eden birçok avukat da benzer baskıyla karşı karşıya. Polis eliyle yürütülen bu baskıya karşı dayanışmamızı açıklıyoruz. (01.02.2013)

Uluslararası Gündem

Mali

Mali'ye askeri müdahale

Fransız hükümeti, Mali'nin kuzeyinde etkili olan silahlı çetelere karşı Mali'ye askeri müdahalede bulundu. Ülkenin kuzeyinde etkili olan bu çeteler, Libya'daki Kaddafi rejiminin düşmesiyle birlikte güçlenmişti. Bu çeteler, iktidarlarını güçlendirmek için kitlelere ama özellikle de kadınlara korku salarak "şeriat" uygulama iddiasındalar. Ancak Fransız müdahalesinin Mali'deki kitleleri korumak istediğini söyleyemeyiz.

Müdahale 11 Ocak'ta başladı ve resmi olarak Mali ordusuna destek amaçlı olduğu söylendi. Ancak biçimine bakılırsa, müdahaleden çok Fransız emperyalizminin kendi etkinlik alanında savaşı yürüten taraf olduğu görülür. Müdahale kararı ile birlikte 3 bin civarında asker Mali'ye gönderildi. Bu askerlerin bir kısmı Fransa'dan gönderilirken bir kısmı daha önceden Afrika'nın çeşitli bölgelerinde konuşlandırılan askerler.

Fransa başkanı Holande, müdahale kararının ardından, "Fransa Mali'de kalıcı olmayacak" demişti. Ancak geçen süre ile birlikte Hollande "teröristleri yok etmek" için Mali'ye gönderilen Fransız askerlerinin "Afrika'nın bu bölgesinde teröristleri yok edene kadar, gerekli süre içinde Mali'de kalmaya devam edecek" dedi.

Sömürgeciliğin sona ermesi ile birlikte, başta Fransa olmak üzere emperyalist güçler, bölgeyi gerek toprak zenginliğini yönünden gerekse de yer altındaki gaz, petrol, altın, demir, uranyum gibi zenginliklerine

göre düzenlemişti. Toprakların ve yeraltı zenginliklerinin kapitalist gruplar tarafından yağmalanması, bölgedeki şehirleri sefalete, çatışmalara sürükledi.

Holande tarafından başlatılan savaş, Malili kitleleri korumayı hedeflemiyor. Holande'nin hedefi siyah kıtada uzun süredir varlığını devam ettiren Fransız emperyalizminin çıkarlarını korumak. Mali ve komşusu Nijer bol miktarda uranyum zenginliklerine sahip. Bu nedenle bölgede etkili olan silahlı çetelerin güçlenmesi demek Area gibi büyük kapitalist grupların kâr kaynağı olan uranyumun, bölgedeki güçlerin eline geçmesi anlamına geliyor.

Üstelik Mali, Afrika'daki üçüncü büyük altın üreticisi olmasına rağmen, kıtadaki diğer ülkelere kıyasla daha az zenginliği sahip ve madenleri Güney Afrikalı ve Britanyalı çok uluslu şirketler tarafından sömürülüyor. Bu söz konusu madenler, ülkenin güneyinde. Yani şimdilik çatışma alanının dışında. Ancak eğer isyancılar ilerlerse bu madenleri işleten çok uluslu şirketlerde çatışma alanına girebilir.

Bu nedenle emperyalist devletler askeri bir müdahaleden söz ederse bilinmelidir ki bu müdahalenin amacı öncelikle kapitalist grupların çıkarlarını korumak istemeleridir. Fransız emperyalizmi de bölgede emperyalist devletler adına jandarma rolünü üstleniyor. Bu savaş, Fransızlara, Malilere söylendiği gibi bölgedeki kitlelere iyileştirme

getirmeyecek. Öte yandan bölgedeki silahlı çeteler, işgal ettikleri yerlerde terör estiriyorlar. Evli olmayan çiftler, kapalı olmayan kadınlar taşta tutuluyor, kitleler, İslam adına haraca bağlanıyor. Yani bölge halkı kendi çıkarlarını koruma peşinde koşan köktenci milislerle Fransız emperyalizmi arasında yaşanan çatışmalarda, her iki tarafın şiddetine maruz kalıyor.

Peki savaş aylar hatta yıllar boyunca devam mı edecek? Emperyalist müdahalelerin uzun tarihine bakıldığında, emperyalistlerin arkalarında sık sık kana bulanmış kitleler bıraktığı görülür. Bunu yakın zamanda Afganistan veya Irak örneğinden görebiliriz.

Malili kitleler için tek güvence, kendi örgütlenmeleri ve tüm köktenci gruplara –ki bu köktenci gruplara El-Kaide gibi örgütlerle birlikte Fransız emperyalizmi de dahil- karşı silahlanmaktır. Bu nedenle Fransız birliklerinin Malili kitleler için Afrika'da yapacağı bir şey yok. LO (18.01.2013)

Fransız emperyalizminin Afrika'ya müdahaleleri

Fransız emperyalizminin Mali'ye karşı yaptığı müdahale bir ilk değil. Hollande'ın başlattığı bu askeri müdahale 1960'lı yıllardan (öncesinde Fransa'ya ait Afrika'nın Güney Sahara bölgesindeki ülkeler bağımsızlığına kavuşmuştu) bu yana yapılan bir sürü müdahalenin devamıdır.

Fransız ordusu yarım yüzyıldan uzun bir süreden beri bu bölgenin farklı ülkelerine karşı "insani amaçlarla", "demokrasiyi savunma", "terörizme karşı mücadele" gibi bahanelerle askeri müdahalelerde bulunuyor. Ancak bunlar, kitlelerin çıkarlarını savunmak için değil tam aksine Fransız emperyalizminin hakimiyet sürdüğü bu bölgedeki çıkarlarını savunmak içindir. Fransız emperyalizmi bu bölgeyi önce sömürge olarak hakimiyeti altına aldı ve bu ülkeleri, bağımsızlıklarından sonra da bin bir bağlarla Areva, Total gibi tröstlerin talanını sürdürmek için etki alanı altında tutuyor. Örneğin Bolore tröstü, özellikle de taşıma ve liman işletme gibi işleri tekeline aldı ve Afrika'nın 35 farklı ülkesinde 70'ten fazla şirkete sahip.

Diğer bir anlamlı örnek ise Bouygues tröstüdür: Kamu inşaatlarında tekel konumunda olup Fildişi Sahili'ndeki inşaatlara el attı ve Çad petrolünü Kamerun'a taşıyacak petrol boru hattını inşa ediyor. Eramet tröstü, Gabon'daki manganez madenlerine el attı, Rougier tröstü ise orman işletmelerinde talanını sürdürüyor. Tüm bunlara bankaların vurgunlarını da eklemek gerek. En yoksul Afrika ülkelerinde bile, kitlelerin içecek temiz suyu, karınlarını doyuracak yiyecek, gerekli hastane ve okul

olmadığında bile Fransız tröstleri vurgunlarını sürdürüyor. Yeter ki bunları güvence altına alan bir diktatörlük rejimi olsun!

Fransız ordusu önce sömürge iktidarı diktatörlüğünü oluşturdu ve ardından da oluşan bağımsız devletlerin hükümetleri üzerindeki bağımlılığın sürdürülmesini üstlendi. Örneğin Kamerun'da Bamileke köylüleri isyan edince Fransız ordusu, askeri müdahalede bulunup Ahidjoyu başa getirdi.

Gabon'dan... Fildişi Sahili'ne kadar askeri müdahale

Fransız ordusunun Afrika'da yaptığı askeri müdahalelerin listesini yazmak biraz zor olsa gerek. Ama en azından bazılarını hatırlatmakta yarar var: 1964'de Fransız sömürge aygıtının iktidara getirdiği Gabon devlet Başkanı Leon Mba bir askeri darbe tehlikesiyle karşılaşınca Fransız ordusu hemen müdahale etti. Mba hükümetinin kabine müdürü ve eski Fransız gizli ajanı olan Omar Bongo darbeci askerler tarafından hapse atılmıştı. Fransız ordusu onu hemen hapishaneden çıkardı.

1967'de Mba ölünce De Gaule, Omar Bango'yu devlet Başkanı yaptı. Sarkozy ise Bongo cenazesine katılmak için Fransız patronlarla gösterişli bir tören düzenledi. Omar Bongo Fransız emperyalizmine çok büyük hizmetlerde bulunmuştu. Bu hizmetler arasında, ülkesinde bulundurduğu Fransız askeri üsler var. Fransız ordusu bu askeri üsleri kullanıp bölgede askeri müdahalelerde bulunuyor: Çad, Kamerun, Kongo ve Raunda askeri müdahalelerinde olduğu gibi. ...

Fransız emperyalizminin askeri arka bahçesi olan Afrika

Fransız ordusunun Çad'ta yaptığı askeri müdahaleler, Tombalbay'dan Deby'e kadar farklı bir sürü diktatörü iktidarda tutabilmek içindi. Ayrıca Afrika'da stratejik bir konumu olan Çad'ta, Fransız ordusunun bölgeye her an müdahale edebilecek askeri üstleri bulunuyor.

Fransız ordusunun Gabon, Fildişi Sahili, Çad, Cibuti, Orta Afrika, Senegal ve de daha gizli bir şekilde Burkina gibi eski sömürge ülkelerinde askeri üslerde sürekli konuşlandığı, 6 binden fazla askeri var. Bunlara ek olarak Somali sahillerinde askeri müdahalede bulunmak amacıyla Birleşik Arap Emirlikleri'nde de askeri üsler var. Tüm bunlara ek olarak, farklı Afrika ülkelerinde Fransız askeri danışmanlar görevli.

Bugün Fransız askeri müdahalesinin hedefi olan ülke Mali'dir. Bu müdahale diğerleri gibi asla kabul edilemez. LO (18.01.2013)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalist ekonominin krizi

2008'de Lehman Brothers'ın iflasıyla başlayan ve borsa kriziyle devam eden ekonomik kriz, 1980'lerden beri ortalama her üç yılda bir tekrar ediyor. Dört yılın sonunda, biçimini ve ağırlık merkezini değiştiren ekonomik krizin üstesinden gelinemedi ve üretim sektörlerinde ağırlığını hissettirmeye başladı.

2012'de de üretim yavaşlarken işsiz sayısı artmaya devam etti. Ancak fazla bir değişim görülmedi. Bu durum ekonominin henüz "Büyük Depresyon"na sebep olacak kadar dibe inmediğini gösteriyor. Başka bir deyişle, henüz en kötüsünü görmedik.

Üretim faaliyetlerine kıyasla üretici olmayan mali alanın baskıcı ağırlığını hissettirmesi, kapitalist ekonomide yeni değil. Lenin, mali sermayenin ekonominin tümünde ağırlığını hissettirmesinin emperyalizmin temel karakterlerinden biri olduğunu düşünüyordu.

Günümüzde "finanslaşma" adıyla bunu duymaya alıştık. Büyük sermaye için meydana gelen bu dönüşüm, özetle, doymuş pazarların canlanmasına, üretime giden yatırımların azaltılarak mali piyasada yoğunlaşması anlamına geliyor. Sonuçta "finans sektörü" zamanla kanserli bir yapıya dönüşüyor. "Finans ürünlerinin" sürekli yeniden çoğalması, ekonomiyi gittikçe daha yapay ve borsaya odaklı hale getiriyor.

Gelişme döneminden -ekonomik patlama dönemlerinde- krize doğru ilerleyen kapitalist ekonomide görülenlerden biri de kâr oranlarının dibi görmesi. Bu gelişme burjuvaziyi her geçen gün daha fazla endişelendiriyor.

Büyük sermaye 1970'lerde başlayan bu dönüşümü, daha fazla kâr etmek için sömürüyü arttırarak daha vahim hale getirdi. Başka bir ifadeyle söylersek, ücretlilerin

zararına olacak şekilde sermaye gelirini arttırdılar. Büyük sermaye, ücretleri dondurarak, çalışma hızını arttırarak, işsizlik korkusundan faydalanarak tüm toplumun zorunlu ihtiyacı olan (sağlık, eğitim, toplu taşıma gibi) kamu hizmetlerine saldırarak işçi sınıfına savaş açtı.

Fransa'da ücretlerin, ulusal gelirdeki payı, 1982'den 1988'e kadar %73,2'den %63,4'e geriledi.

Kapitalist sınıf 1990'lı yılların başına, kriz öncesi kâr oranlarına döndü. Bu kâr, pazarın genişlemesiyle ya da yeni üretimle elde edilmedi. Özellikle kriz öncesindeki kâr oranlarındaki iyileşme bile ne üretim merkezli yatırıma gitti ne de yeni bir üretim merkezli dönüşüme. Kâr oranları, kapitalist ekonomide yeni bir dönüşümün başlangıcı olmadı. Artan kâr, hala mali çevreleri şişirmeye devam ediyor.

Ekonomideki bu finanslaşma eğilimi önemli bir ekonomik duraklama yılı olan 1982'den beri karmaşılaşıyor. Devletler, o dönemde yükselen enflasyonu durdurmak için fazla para basarak bütçe açığını kapatmak yerine bankalara ve daha çok da uluslararası mali pazara borçlanma yoluna gittiler. Bu da ekonomiye kredi borçlanması ve böylece de borçların artması biçiminde yansıdı.

Devletler bu yolla işlerini yoluna koydular. Kamu borçlarının artması -hazine tahvilleri, devletlerin farklı türdeki bonoları- onlara, açıklarını kapatmak için bir araç görevi gördü. Bu, aynı zamanda bankacılara verilen büyük bir hediye idi. Bankalar, devletlerle kârlı yatırım alanı arayan büyük sermayeye aracı oluyordu.

Bu dönüşümü özetleyebilmek için ABD'nin borçlarını aktarmak yeterli.

ABD'nin kamu borcu 1963'de 305 milyar dolar civarındaydı. Bu rakam uluslararası

para sistemi krizinin ve dünya kapitalist ekonomisinin -henüz çıkamadığı- uzun krizin başlamasına sebep olan birinci petrol şokunun hemen öncesince, 1970'de 370 milyar dolara ulaştı. 1980'de 907 milyar doları gördü ve 1990'a gelindiğinde 3 trilyon 233 milyar dolara ulaştı. 2000 yılında 5 trilyon 674 milyar iken şimdiki mali krizin başında 2008'de 10 trilyon 24 milyar dolara çıktı!

Banka sistemini kurtarmak için devletlerin seferber olduğu 2010'da ABD'nin kamu borçları, GSYİH'ya (Gayrisafi Yurtiçi Hasıla) eşdeğer seviyeye, 15 trilyon 154 milyar dolara çıktı. (Veriler Le Monde gazetesinden alınmıştır.) ABD'de özel sektörün borçları da aynı şekilde arttı.

Bu dönüşüm hemen hemen tüm emperyalist ülkelerde benzer. Fransa'da, yirmi küsur yılda, kamu borçları, GSYİH'nın %22'si iken %84'üne ulaştı.

Geçen otuz yıllık sürede bu eğilim git gide güçlendi ve devletler şimdi borcu ödemek ile alacaklılarına her yıl faiz ödeme zıtlığı arasında kalmış durumda.

Makara bu şekilde sardı, borç borçtan beslendi. Alacaklılar -yani bankalar, yatırım fonları, sigorta şirketleri- devlet çişmesinden akan parayı kasalarına koydular ve koymaya devam ediyorlar. Mali sisteme giden kâr tüm ülkelerin bütçelerinin büyük bir kısmını yutuyor.

Şirketlerin borçları da aynı mekanizmayı doğuruyor. Yatırım fonları ve bankalar sadece kendi paralarını değil, sanayi ve ticaret sermayesini de kullanıyorlar.

Kamu borçları söz konusu olduğunda devlet, mali sermayeyi beslemek için egemen gücünü kullanarak elini hemen vatandaşlarının, özel olarak da işçi sınıfının cebine atıyor. Devlet aracılığıyla yapılan vurgun,

üretimden gelen artı değerın mali alana gitmesine sebep oluyor.

Tüm hükümetler bunun da ötesine giderek kendilerini haklı çıkarmak, kemer sıkma siyasetlerini meşru göstermek için artan kamu borçlarını ileri sürüyorlar. Ardından da elbette “çocuklarımızı, torunlarımızı” borç ödemeye mahkum etmemek için tüm vatandaşlarından kemer sıkma siyasetini kabul etmelerini istiyorlar!

Devletlerin başında, aynı lakırdıyı tekrarlayan papağanlar, özel sektörün borçları konusunda ağızlarını açmıyor, küresel ekonomi için bir tehdit, küresel ekonominin boynuna geçirilmiş bir ilmik olarak görmüyorlar. Bununla birlikte özel sektör borçlarının tutarı -özellikle de işletmelerin, bankaların, zengin sınıfın- borçlarının tutarı, kamu borçlarından üç kez daha fazla önemli.

Bir açıklamaya göre “dünya ölçeğinde özel borçların toplamı 117 trilyon dolara yükseldi yani 41 trilyon dolara ulaşan kamu borçlarını üçe katladı”.

Özel borçlar, iflasi tetikleme açısından çok hassas ve küresel ekonomi için bir ülkenin kamu borcu kadar hatta daha fazla tehdit edici. Lehman Brothers’ın iflâsının ardından neler olduğunu hatırlayalım!

Üretimin durgunluğa girme tehdidi oluşunca ekonomiye her seferinde uygulanan tedavi, kredi musluklarının açılması, dönüşümdeki kredilerin, borçların, fonların, para miktarının değerinin yükseltilmesi oldu. Her bir kurtarma, ekonomiyi hiçbir zaman kurtarmayacak olan mali alanın daha da azmanlaşmasıyla son buldu.

Emperyalist devletler, dolaşımdaki kanın pıhtılaşmasını önlemek için neredeyse hiç vakit kaybetmeksizin, şüpheli bonoları satın alarak büyük bankaların garantörlüğünü üstlenmiş oldular. Devletlerin hızlı müdahalesi, dünya banka sistemini iflastan kurtarmayı başardı.

Sanayi üretimi üzerine rakamlar, daha belirgin bir dönüşümü ortaya koyuyor.

Sömürülen sınıflar için bilanço feci. Üretim ekonomisindeki krizin devam etmesi işsizliğin kötüleşmesi, daha fazla fabrikanın kapanması biçiminde kendini gösterdi. Mali kriz ise başta Yunanistan, İspanya olmak üzere Avrupa’nın en yoksul ülkelerinde kemer sıkma siyasetlerinin ortaya çıkmasına sebep oldu. Mali kriz, Avrupa’daki emperyalist ülkeleri olduğu gibi ABD’yi de zor durumda bıraktı. İyi kötü bir işi olan işçiler bile yoksulluk sınırının altına yaşarken İsviçre, Almanya gibi zengin ülkelerde bile işsizlik artıyor.

Burjuvazinin sözcüleri arasında, ekonomi uzmanları veya siyasetçiler, kemer sıkma siyasetlerini vurgulayarak tüketimi düşürüyorlar. Bu durum krizi derinleştiriyor ve ekonomi çarkının dönmesine engel oluyor. Mali alanın azmanlaşması kapitalist ekonomiyi gerçekten bunaltıyor ve ekonominin yeniden harekete geçmesini engelliyor. Bununla birlikte güçlü çıkarlar olduğu için hiç kimse hiçbir şey yapamaz.

Medya ve siyasetçiler rekabeti, toplumun bir araya gelmesi gereken büyük bir ulusal davaymış gibi göstermeye çalışıyor. Burjuvazi kendi çıkarlarını, her zaman toplumun ortak çıkarlarıymış gibi gösteriyor. Bunun sayısız örneğinden biri: “General Motors için iyi olan ABD için de iyidir.”

Kapitalist sınıf sadece küresel ölçekte rekabet edebilmek için işçilerin kanıyla ticari savaşlar yürütmüyor aynı zamanda siyasetçilerle işçilerin bunu desteklemesini istiyor.

Kapitalist sınıfın bu hayasızlığı yeni değil. Krizle birlikte her gün daha fazla iflâsın gösterdiği gibi burjuvazi, toplumu ve ekonomiyi yönetecek yeteneğe sahip değil. Böyle bir durumda işçilerin, ayrıcalıklı sınıfın, burjuvazinin çıkarlarını benimsemek için hiçbir sebepleri yok.

Kapitalist ekonomi sürdüğü müddetçe işçi sınıfının tek kaygısı, kendi sınıf çıkarlarını öne çıkartarak burjuvazinin sınıf çıkarlarına karşı koymak ve kendi yaşam koşullarının her bir adımını korumak olmalı. İşçi

sınıfının, işsizlik yoluyla bölünmesi, toplumun üreten sınıfın temel değerlerinin yozlaşması tehlikeli bir gerileme meydana getirebilir.

İşçi sınıfı ve burjuvazi, özellikle de bu kriz döneminde kesinlikle birbirine zıt çıkarlara sahip. Kriz döneminde temel yaşam koşulları için mücadele etmek ve işten çıkarmaların yasaklanması, işlerin herkes arasında paylaştırılması gibi talepleri öne çıkartarak toplumun üzerindeki burjuva iktidarına ve işletmeler üzerindeki patronların iktidarına doğrudan müdahale edilmeli.

Bankaların ve işletmelerin işlevlerini denetlemek, toplumun büyük bir kesimin çıkarına. Bununla birlikte bu denetimi güçlü bir mücadele çerçevesinde ve özellikle bilinçli bir şekilde yalnızca işçi sınıfı dayatabilir.

Bugün böyle bir durumun varlığından bahsedemeyiz. Ancak devrimci komünistlerin görevi bu durumu hazırlamaktır.

İşçi sınıfının büyük bir çoğunluğu bugün savunma mücadelesi veriyor ve toplumda ezici bir çoğunluğa sahip olduğu bilincine sahip değil: Net bir bilinç olmadan bu kriz döneminde işçi sınıfının etkili bir savunması olamaz. Şurası açıktır ki önce burjuvazi ile iktidar mücadelesine girişmeli ardından da işçi sınıfının iktidarı için mücadeleye geçmek gerekir. LO

Güncel... Güncel... Güncel...

Küresel ısınma üzerine Doha konferansı Büyük güçler adeta dalga geçiyor

On beş günlük bir görüşmeden sonra, iklimin ısınması ile ilgili konferans 8 Aralık'ta, son dakikada yapılan anlaşma (aslında anlaşamama denilebilir) ile sonuçlandı.

Katar'ın Doha şehrinde yapılan bu konferans 190 ülkenin temsilcisini bir araya getirdi. Sanayi kirliliğine yol açan ABD, Kanada, Rusya, iklim ısınması sebebiyle doğrudan tehdit altındaki yoksul ülkeler ile karşı karşıya kaldı. Ve alışıldığı gibi büyük güçler, kendi kurallarını dayattılar. Dayattıkları kurallar iklimsel kaygılardan değil kendi çıkarlarıydı.

Uzmanlar, sanayinin iklim üzerindeki etkisinden ötürü kaygılanmakta haklılar. Gaz salımının, ormansızlaştırmanın ve çeşitli kirliliğin, gezegenin ısınmasını etkilemeye devam edeceğini düşünüyorlar. Buzların, deniz buzullarının erimesi ile deniz seviyesinin artması; kuraklığın, su taşkınlarının, yaz aylarındaki aşırı sıcakların, tayfunların, kasırgaların da artmasına sebep oluyor.

Yeryüzündeki gaz salımı -birincil olarak da karbon kökenli gazların- azaltılarak, sanayiye ve tarımsal sanayiye bağlı kirliliğin, düşürülmesi gerekmektedir. Anlaşmalar bu

yönde, tıpkı 1997 yılında Japonya'nın Kyoto kentinde olduğu gibi sonuçlandı.

Kyoto protokolü de 2005 yılında yürürlüğe girmişti ama dünyanın en fazla gaz salımı yapan ülke, ABD onaylamamıştı. Gaz salımını azaltmak için kabul edilen sistem, gaz salımı için kota koymayı yani "kirletme hakkı"ni öngörüyor ve bu "kirletme hakkı" kazançlı bir pazar. Üstelik Kyoto protokolü çevresinde yapılan yıllık toplantılara rağmen gaz salımının azalıp azalmadığını bilmek, gerçekten zor. Bunun dışında kirlilik azaltılırken ekonomik kriz de tarafların arasını açıyor ama sanayiciler tarafından alınan önlemler sayesinde değil, üretimin azaltılması yüzünden.

Problemlerden bir tanesi de "sıcak hava" yani 13 milyar tonluk karbondioksit gazına denk gelen yani kullanılmayacak kadar fazla "kirletme izni". Bu fazlalık, özellikle Rusya, Ukrayna ve Polonya'nın elinde. Ancak gaz fazlasını elinde tutan bu ülkeler, haklarının iptal edilmesini reddediyorlar. Çünkü bu fazla gaz, onlar için milyar dolarlık rezerv anlamına geliyor.

İmzalanan anlaşma, tam anlamıyla 2012 yılının sonunda sona eren Kyoto protokolünün devamı niteliğinde. Avrupa

Birliği, Avustralya ve birkaç ülke bir kez daha gaz salımını bugünden başlayarak 2020'ye kadar düşürüleceğinin sözünü verdiler. Ancak sözü geçen ülkelerin hepsi, mevcut gaz salımının yalnızca %15'ini yapıyor. Başka bir deyişle, bu ülkeler bu sözlerini tutsalar bile, tamamen sembolik kalacak.

Aslında bu tartışmalarda iklim konuşulmuyor. Zengin devletler kendi sanayilerine pahalı, masraflı kurallar dayatmak istemiyorlar. Bu zengin ülkeler aynı zamanda yoksul ülkelere gerekli yardımların yapılmasını da reddediyorlar.

2010'dan 2012'ye kadar, yardımlar yıllık olarak 10 milyar dolar arttırıldı. Bu ülkeler, 2020'ye kadar 100 milyar dolar ödeme hedefiyle 2015'e kadar 20 milyar dolar ödemeyi öngörüyorlar. Bu rakamlar büyük güçlerin bütçeleri için çok küçük bir meblağ. Karşılaştırma yapacak olursak; 2010 yılında Fransa, yatırımcılara 172 milyar dolar tutarında vergi muafiyeti sağladı. Her devlet sadece kendi burjuvazisi için cömertlik gösteriyor. Bugünse krizi bahane ederek cimrilik yapıyorlar.

Büyük devletlerin kirliliği ile mücadele etmeden küresel ısınma ile etkili bir şekilde mücadele edilemez.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.